

SJÓNVARPIÐ

FRÍGGJADAGUR

Fríggjadag kl. 20.55

Miðamerika bløðir

Í hesum triðja og seinasta parti av røðini um Miðamerika hoyra vit um politisku og sosialu viðurskiptini sum indianararnir liva undir í Guatemala. Vit hoyra um teirra mentan og siðir teir hava í samband við djórahald. Í sendingini verður tosað við nakrar bændur um hvat teir sjálvir siga um sosial, mentanarlig og politisk viðurskipti.

George Scott vinsturmeð og hin ungi Curley, sum eina tíð var hjálparmaður hansara

Fríggjadag kl. 21.35

Skálkurin

Amerikanskur skemti-leikur frá 1967 við George C. Scott sum høvuðsleikara sum skálkurin Mordecai Jones, sum ferðast kring í Suðurstatunum og snýtir fólk.

Mordecai Jones kenna flest øll og vita um skálkabroðir hansara, men tað forðar honum ikki í verki sínum. Hann finnur sær ein samstarvsfelaga, ein hermanna, sum er rýmdur úr herinum, tí hann heldur, at tveir skálar kunnu útinna meira enn dupult so nógv sum ein.

Ungi fyrrverandi hermaðurin er spentur hvat Jones fer at finna uppá. Jones er nevniliga ikki nakar vanligur skálkur, men hann snýtir bert tæ, sum hann veit snýta onnur.

At enda tímr hermaðurin ikki meira. Hetta er ein ov ótrygg framtíð, heldur hann.

George C. Scott sum Skálkurin

Fríggjadag kl. 23.15

Sylvia Vartan show

Upptøkan er frá Ziegfeld Theatre í Las Vegas og vit hoyra og siggja framføslur, sum vóru vælkendar og væl umtóktar í seksti-

árunum. Tað er fraklend-ingurin Sylvie Vartan, sum stendur fyri sendingini.

Elin S. Jacobsen skivur

ÚTVARPSUMMÆLI

Ein atfinning, ið ofta er at hoyra, er, at útvarpið, eins og allir hinir fjølmiðlarnir, geva tí, sum hendir í Havn, so nógv stórri rúmd enn tí, sum hendir úti um landið. Tað vil so vera, tá ið øll tíðindafólkinu arbeiða í Havn og ongar deildir ella fæst tíðindafólk eru úti á byggunum, sum kunnu fylgja við og gera tilfar haðani. Myndin, vit fáa gjøgnum fjølmiðlarnar av Føroyum, er tí ein mynd av Havnini, stutt sagt.

Heilt eiðasørt er tað tó ikki við sendingum gjørdar úttan fyri Havnina, nú í seinastuni hava í bæði barnasendingunum og ungdomssendingunum stundum høyrð um viðurskipti úti á bygd. »A ferð á bygd« er eisini ætlað sum ein roynd at kunna okkum við land okkara. Í Fiskivinnutáttinum verður eisini

tosað við onnur enn Havnarfólk, og onnur dømi kundu verið nevnd.

Mæn kortini hava sendingar um nýttarsamfelagið Føroyar lyndi til at gerast heldur eintáttaðar, skornar eftir einum leisti, við høvuðsdeiti á tí, sum hevur við fiskivinnu og búskap at gera. Ið hvussu er álvaratosið, meðan meira lætt verður farið um aðrar tættir í samfelagnum. Og tá ið teir tosa um fiskivinnu og búska, verður altíð tosað við álvarsamar serfrøðingar og stjórnar. Meira sjáldan er at hoyra samrøður við menn og konur um, hvussu tað er at liva og virka í gerandisdegnum, hvussu tey uppliva arbeiðið, bygdarlívið, hvat ið tey takast við í arbeiði og frítið. Tað kundi givið eina fjølbroyttari mynd av tí livandi or-

ganismu, sum ein bygd, eitt arbeiðspláss ella einhvør annar hópur av fólki er.

Útvarpið hevur nú boðið til kapping at skriva útvarpsleikir. Rættliga stórar virðislenir verða latnar (men smápengar afturimóti V4-vinningunum, sum verða goldnir hvørja viku), og vónandi kemur nógv gott burtúrur. Teir útvarpsleikir, bæði teir færoysku og teir sum eru týddir úr útlendskum, sum vit hava høyrð í seinastuni, hava mangan verið tunniligir. Vit kunnu kanska siga, at teir eru ikki verri ella tynri enn so mangt lættisoppatilfar, sum sjónvarpið sendir okkum til skemtunar, men tað er vána uggi í tí. — Nógv skuldi tó verið at valt í av viðkomandi tilfari á øðrum málum at týða til færoyskt.

Johan Samuelsen skivur

SJÓNVARPSUMMÆLI

Nú vóru Grani og Gyða aftur í sjónvarpstovuni, eftir jólafrítíðina, og væl var tað, tí hetta sum Zacharis og Hjørdis her hava funnið uppá í felagsskapi, er nakað, sum børn og »vaksin trøll« eru fegin um at fáa á skermin aftur.

Nógv hevur verið sagt um Zacharis Hammer, siðani hann byrjaði at trína fram á skerminum, men eitt kunnu vit øll verða samd um, og tað er, at Zacharis er í hvussu so er vaksin við uppgávuni, og børn um allar Føroyar gleða seg til eitt fríggjaveild saman við Zacharis og co. Tað kemur mær fyr, sum Zacharis torir at fara undir eithvørt hugskot, tá ið borðreiðast skal fyri børnum, og tey tykjast sanniliga ikki at vera so fá, tað hevur hann vist higartil, og arbeiðsorka hansara á stovnum er næstan vorðin legendarisk, og tá so nógv positiv ting virka í felag, so má okkurt gott spyrjast burtúr! Og tað er at frøast um, at vit hava eina barnasending á móðurmálinum, sum børnini tíma at hyggja at. At so okkurt kundi verið óðrvisi, t.d. málburðurin, við hvørt ov tilvildarlig tilrættisleggjan av barnasendingunum v.m., lata vit fara í hesum sambandi. Eitt, sum eisini er vert at leggja aftur at, er óføra ferðingin landið runt, m.a. við Týrluni, so færoysk børn á tann hátt læra egna land sitt at kenna. Alt samanumtikið, ein góð barnasending.

Møtið úr Hoyvíkar skúla sunnudagin var so at siga »tekstiskt« næstan fullkomið, við einum hópi av nútímans ljóðfórum, trumum, sangi v.m., men harvið er eisini alt tað positiva sagt um hetta møti. Eg haldi, at sovorðin møti, hvar klappini saman við nútímans dansitónleiki, eru tað berandi í loypris-anini av Várhalla, eru líka á markinum fyri tí sum semir seg at fara í sjónvarpið við — ein hevur hug at spyrja seg sjálvan, hvat verður tað næsta, tey finna uppá á møtinum, tá klappini einaferð fara at kennast forslitin og gamaldags? Eg hoyrði lítið og onki av samhangandi teksti verða lisnan burtúr Guds orði, og so eina tilsvandandi sømliga útleig-ing aftan, men harafturimóti nøkur tilvildarlig vers linin úr Bibliuni fyri at undirstrika hetta, sum tey sum høvdu sokallaðan persónliga vitnisburð at bera fram, onkursvegna lögdu dent á.

Samrøðan, sum Finn-bogi Isaksen hevði við Jensu Danielsen í Búðini á Velbastað, var góð. Stuttligt var at hoyra, hvussu ræðið tað lá fyri hjá henni, og hvussu væl hon mintist, serliga barna- og ungdomsárinu suður í Fámien. Soleiðis skal tað bara gerast — halt áfram við has-um práttum við eldri fólk, og »krýdra« tær við viðkomandi myndum, tað er hugvekjandi og læruríkt fyri yngri fólk at hoyra, og søguhugin sigst vera stórur millum manna, so áhoyrararnir tróta ikki.

Norska sendingin »Meg minnst« var vánalig úr enda í annan. Hon var so vánalig, at ein ynskti heldur at siggja Otto Leisner í jólahugna, sum vit upplivdu tað fyrst stuttum eitt sunnukvöld herfyri, hóast komið er út í fæstuna nú, enn hetta útvaðnað norska fjasíð. Sjónvarpið sigur, at hetta er ein roynd, fyri at vita, hvat føroyingum dáma norska sjónvarpsendingar — skal hatta vit súa vikuskiftið vera nakað av tí besta, norðmenn hava at bjóða okkum av undirhaldi, so lat teir eiga hatta tilfarið í fríð yviri í Oslo! Hatta er ikki vert at samla uppá — keðiligt og tungt!